

Ladislav Žák v Dukle Liberec

Jedny z prvních závodů na běžkách

Dědeček zápasník ve Westendu

Dramafie při natáčení rozhovoru

Ladislav Žák

Pan Ladislav Žák se narodil v Aši, devět let po druhé světové válce. Jeho babička, Erna Rosenthalová, a dědeček, Franz Rosenthal, patřili k místním německým starousedlíkům, kteří nebyli odsunuti, s největší pravděpodobností proto, že dědeček byl mistrem v rukavičkárně (jež sídlila v budově, kde později zakotvil textilní závod Tosta, dnes je v místě firma Amon). Maminka pana Žáka, Berta Rosenthalová – později Žáková, až do svých třinácti let mluvila jen německy. Tatínek pocházel z Moravy. Dětství, které si nemůže vynachválit, prožil pan Ladislav Žák ve Větrné ulici v blízkosti bývalé ZUŠky, kde byla tehdy mlékárna. Chodil na Kamennou školu.

Pan Žák se od raného dětství věnoval sportu, běžeckým lyžím, kolu, orientačnímu běhu, posléze se přidala i láska k lyžím sjezdovým, skialpinismu a horolezení. Zálibu v pohybu zdědil určitě po své mamince, která v mládí hrála první ligu házené v Chebu, lyžovala, coby dorostenka také držela rekord v hodu oštěpem a mimo jiné si dopisovala s Danou Zátokovou.

Jedním z nejoblíbenějších míst Ladislava Žáka na Ašsku jsou Goethovy skály, o něž se dosud s horolezeckým oddílem Alpin klub Aš, který založil roku 1999 a jenž má v současnosti 25 členů, stará. Od spřáteleného oddílu v blízkém Selbu dostali ašští horolezci nabídku jezdit na Selbskou chatu do Alp. Kromě toho ale také Ladislav Žák mnohokrát navštívil Ašskou chatu, kterou taktéž v Alpách postavili horolezci žijící v Aši před válkou. Ti byli většinou velmi zámožnými továrníky, jeden z nich např. vlastnil Aritmu. Po odsunu se usídlili blízko Mnichova a jejich seskupení má dosud v podnázvu „sekte Aš“.

Pan Ladislav Žák vystudoval gymnázium a poté rehabilitační školu v Brně. Několikrát úspěšně absolvoval přijímací zkoušky na medicínu, kvůli svému původu ale nebyl přijat. Měl štěstí, že se na vojně dostal jako masér a rehabilitační pracovník do Dukly Liberec k profesionálním sportovcům, např. hokejistovi Ivanu Hlinkovi. Po návratu do Aše pracoval Ladislav Žák na rehabilitačním oddělení v místní nemocnici. Zdravotnictví a sport se potkalo v založení Ašské lyžařské, později i horské, služby, díky níž bylo na místní sjezdovce postaráno nejen o úpravy terénu a vleků, ale i o zraněné lyžaře.

Kromě sportu a rehabilitační práce, již považuje za své hobby a dodnes se jí věnuje v Německu, našel zalíbení historii Aše. K oblíbeným tématům patří např. Westend, kde se narodila jeho maminka – část města v blízkosti hranic u cesty vedoucí na Selb, z níž dnes stojí jen pár vil. V této čtvrti, dnes již neexistující, stálo před válkou nejméně 30, 40 domů. Obyvatelé tu měli svou tělocvičnu, kde zápasil dědeček pana Žáka, bylo tu kino, 4 nebo 5 hospod. České a německé dějiny se pana Žáka osobně dotýkají neustále, k jeho pacientům patří mnoho Němců, kteří z Aše po válce museli odejít. Mnoho z nich je s tím dnes, podle něj, smířeno, jsou samozřejmě ale i tací, kteří odsun cítí jako velkou újmu.

Jako problematické vnímá Ladislav Žák dosídlování města Aše po 2. světové válce. Jako dítě to nevnímal, ale postupně přišel na to, že se sem přistěhovalo mnoho národností, které, podle něj, do sebe nezapadly – přišli sem lidé ze zakarpatské Rusi, Rumuni, jako socialistická výpomoc Poláci, Kubánci, Mongolové, Vietnamci. V Aši mu schází centrum, střed města. Přesto je zde spokojený, vždy si tu našel zábavu, sportovní či kulturní vyžití. Jeho vitalita tkví v aktivním přístupu k životu a jako velké štěstí vnímá to, že ho vždycky bavila jeho práce.